

Bunica

Daniel Lăcătuș

în ciuda faptului că picioarele ei sunt obosite
și tot trupul i-a îmbătrânit odată cu vârsta
aleargă dintr-o parte în alta cât e ziua de lungă
la fiecare pas își cascadează ochii
peste pământul pe care îl pășește în tălpile goale
ca într-un ritual străvechi și sacru
în jur totul miroase a flori ofilite a tămâie și a uitare
doar foșnetul frunzelor mai ascute ușor aripile visului
și câinele care parcă păzește veșnicia

dacă floarea s-ar numi ca ea
ar fi primăvară pe fiecare petală